

Sygn. akt I ACa 790/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jadwiga Chojnowska
Sędziowie	:	SA Beata Wojtasiak SO del. Lucyna Bąk (spr.)
Protokolant	:	Małgorzata Sakowicz - Pasko

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2015 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **w S.**

przeciwko (...) **Spółce z o.o. w B.**

z udziałem interwenienta ubocznego **M. H.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 22 lipca 2014 r. sygn. akt VII GC 179/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że zasądza od pozwanego (...) Spółka z o.o. w B. na rzecz powoda (...)w S. kwotę 322.892,25 (trzysta dwadzieścia dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt dwa i 25/100) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10.09.2013 r. do dnia zapłaty;

II. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za I instancję;

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Białymstoku kwotę 16.145 (szesnaście tysięcy sto czterdzieści pięć) zł tytułem opłaty od pozwu oraz kwotę 16.145 (szesnaście tysięcy sto czterdzieści pięć) zł tytułem opłaty od apelacji;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił powództwo (...) w S. o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka z o.o. w B. kwoty 322.892,25 zł oraz rozstrzygnął o kosztach procesu zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd ustalił, że na mocy umowy inwestycyjnej numer (...) zwartej w dniu 13 grudnia 2011 r. (...) w S. a M. H. Spółka zobowiązała się do inwestowania pozostawionych przez klienta na okres 6 miesięcy środków pieniężnych w kwocie 89.725 zł, a następnie do przeznaczenia pieniędzy, o których mowa w § 6 umowy na wpłatę za pojazd marki M. (...) klasa(...) o wartości 358.900 zł w salonie (...) Spółka z o.o. w B. (Oddział O.) . Wspomniany zapis umowy stanowił, że (...) dokona wpłaty na rzecz salonu samochodowego w wysokości i terminie uzgodnionym, z tym salonem tytułem zaliczki na poczet ceny pojazdu, a następnie po upływie 6 miesięcy pozostałej ceny auta pomniejszonej o wpłaconą zaliczkę (umowa k. 14-18).

W dniu 13 grudnia 2011 r. M. H. i pozwany zawarli umowę sprzedaży samochodu w/w marki uzgadniając, że kupujący wpłaci zaliczkę w kwocie 36.000 zł do dnia 23 grudnia 2011 r. , a zapłata pozostałej części ceny nastąpi do dnia ostatecznego odbioru pojazdu nie później niż 6 miesięcy od dnia upływu wstępnego jego dokonania oznaczonego na datę 20 czerwca 2012 r. (...) w dniu 15 czerwca 2012 r. wpłaciło w imieniu kupującego na rzecz pozwanego kwotę 322.892,25 zł, na dowód czego wystawiona została faktura VAT (...). Aneksem z dnia 18 października 2012 r. na prośbę M. H. określono go jako przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) centrum M. H.. Dnia 20 października 2012 r. pozwany wydał pojazd kupującemu nie wiedząc, że uiszczenia ceny miał dokonać ktoś inny niż kupujący (dowód- umowa, faktura, aneks, protokół wydania auta, zeznania świadka M. K.).

W dniu 21 grudnia 2012 r. zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości CIO, w stosunku do której Sąd Rejonowy w Szczecinie ogłosił w dniu 3 lipca 2014 r. w sprawie XII G U 2/13 upadłość obejmującą likwidację majątku.

Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, jednakże pozwany odmówił zapłaty.

Rozpoznając sprawę Sąd skoncentrował się na zbadaniu przesłanek z art. 127 ust.1 PUiN traktującym o bezskuteczności z mocy prawa czynności prawnych upadłego dokonanych w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, jeżeli w ich wyniku upadły rozporządził swoim majątkiem nieodpłatnie, albo odpłatnie ale wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego lub zastrzeżonego dla upadłego lub osoby trzeciej. Sąd przyjął, że wprawdzie przepis ten traktuje o czynnościach prawnych, jednakże z uwagi na poglądy wyrażone w doktrynie i argumenty a maiori ad maius należy przyjąć, że regulacja ta obejmuje również czynności faktyczne. Powództwo jednakże podlegało oddaleniu, albowiem powód nie wykazał spełnienia przesłanek umożliwiających uznanie czynności przekazania pozwanemu kwoty 322.892,25 zł za bezskuteczną w stosunku do masy upadłości CIO. Sąd uznał, że strony błędnie upatrywały w umowie inwestycyjnej umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej, o jakiej mowa w art. 393 kc. Powództwo należało oceniać z perspektywy trzech stosunków: dwóch prawnych tj. powoda z kupującym auto (umowa inwestycyjna) i pozwanego z kupującym auto (umowa sprzedaży) oraz jednego stosunku faktycznego zrównanego ze skutkami czynności prawnej łączącego powoda i pozwanego. Syndyk odpowiedzialność pozwanego upatrywał w rozporządzeniu na jego rzecz pieniędzmi w kwocie 322.892,25 zł bez uzyskania ekwiwalentu, tymczasem w sprawie winien mieć zastosowanie art. 356 § 2 kc , w myśl którego jeżeli wierzytelność pieniężna jest wymagalna, wierzyciel nie może odmówić przyjęcia świadczenia od osoby trzeciej, chociażby ta działała bez wiedzy dłużnika. Pozwany wykonując umowę sprzedaży samochodu wydał pojazd kupującemu, w reakcji na to na rachunek pozwanego wpłynęły pieniądze pochodzące od powoda. Na pozwanym ciążył obowiązek przyjęcia pieniędzy od CIO, w chwili przelewu pieniędzy roszczenie pozwanego wobec kupującego było wymagalne. Zdaniem Sądu świadczenia po stronie kupującego i pozwanego jako sprzedawcy były w pełni ekwiwalentne, wobec tego nie zostały spełnione warunki z art. 127 ust. p. u. i n. w zamian za otrzymane

świadczenie pieniężne wydano samochód, tym samym (...) zwolniła się z zobowiązania zaciągniętego w ramach umowy łączącej go z M. H..

Odnosnie zarzutu nieważności umowy zawartej pomiędzy CIO a M. H. to w ocenie Sądu okoliczność ta nie miała znaczenia dla ustalenia bezskuteczności poddanej pod osąd czynności, ponieważ zapłata za auto wpłynęła na rachunek pozwanego w wyniku wykonania umowy łączącej kupującego z pozwanym, a ta nie była obarczona wadą.

Bezzasadnie powołał się powód na przepisy o skardze pauliańskiej, bowiem nie mogą one mieć w sprawie niniejszej zastosowania, skoro kwestie bezskuteczności czynności prawnych uregulowane są w przepisach prawa upadłościowego i naprawczego.

Wyrok zaskarżył powód zarzucając:

I. naruszenie prawa materialnego tj.

1. art. 127 ust. 1 Ustawy prawo upadłościowe i naprawcze poprzez uznanie, że zapłata przez (...) na rzecz pozwanego kwoty 322.892,25 zł nie była czynnością bezskuteczną z mocy prawa oraz poprzez przyjęcie, że kwestię ekwiwalentności w sprawie niniejszej należy rozpatrywać przez pryzmat świadczenia w relacji między kupującym M. H. i pozwanym,

2. art. 393 kc poprzez przyjęcie, że w sprawie nie mamy do czynienia z umową na rzecz osoby trzeciej, a także poprzez uznanie, że umowa zawarta między CIO nie miała znaczenia dla bezskuteczności poddanej pod osąd czynności,

3. art. 56 kc poprzez przyjęcie, że zapłata przez CIO na rzecz pozwanego kwoty 322.892,25 zł nie była czynnością prawną,

4. art. 359 § 2¹ i 2² kc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w umowie inwestycyjnej strony określiły wartość odsetek na poziomie 300% za okres 6 m-cy,

II. naruszenie prawa procesowego tj. art. 328 § 1 kpc poprzez brak uzasadnienia podstaw, dla których Sąd pierwszej instancji uznał, że w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z umową o świadczenie na rzecz osoby trzeciej oraz że zapłata przez CIO kwoty dochodzonej pozwem nie stanowiła czynności prawnej.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego (...) Spółka z o.o. na rzecz powoda (...) kwoty 322.892,25 zł z odsetkami od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów wynagrodzenia adwokata z tytułu zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej za pierwszą instancję i wg norm przepisanych za drugą instancję.

Na rozprawie pozwany wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, skutkiem czego było wydanie wyroku reformatoryjnego.

Nie można odmówić słuszności zarzutom naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu naruszenia art. 393 kc. W zakresie tym Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska Sądu pierwszej instancji, że umowa inwestycyjna z dnia 13 grudnia 2011 r. zawarta pomiędzy M. H. i (...) w S. nie nosi cech umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej, o jakiej mowa w art. 393 kc. Istota takiej umowy (pactum in favorem tertii) stanowi szczególny rodzaj zobowiązania, w którym dłużnik ma spełnić świadczenie nie wobec wierzyciela, lecz osoby nie będącej stroną tej umowy i nie biorącej w niej udziału. Z umowy takiej nie wynikają dla osoby trzeciej obowiązki, ani też uprawnienia względem wierzyciela. Osoba ta ma natomiast odnieść określoną korzyść majątkową wynikającą ze spełnienia przez dłużnika na jej rzecz świadczenia zastrzeżonego w umowie. Z reguły zastrzeżenie w umowie takiego świadczenia jest następstwem stosunków łączących wierzyciela z osobą trzecią , w

wyniku których wierzyciel pragnie przysporzyć osobie trzeciej określoną korzyść, wypełniając w ten sposób własny obowiązek. W doktrynie i judykaturze przeważa stanowisko, że umowa o świadczenie na rzecz osoby trzeciej stanowi jednolitą czynność prawną, której elementem jest zastrzeżenie o spełnieniu świadczenia na rzecz innej niż wierzyciel osoby, które to zastrzeżenie stanowi jedną z okoliczności objętych zgodnymi oświadczeniami woli obu stron danego stosunku prawnego / **por. komentarz do art. 393 Kodeksu cywilnego pod red. A. O., wyrok SN z dnia 19 lutego 2002 r. IV CKN 786/00** /.

Zawarcie umowy na rzecz osoby trzeciej powoduje, że pomiędzy stronami tej umowy a osobą trzecią zachodzą łącznie trzy stosunki obligacyjne: **pokrycia** / pomiędzy zastrzegającym wierzycielem i przyrzekającym dłużnikiem /, **zapłaty** / pomiędzy dłużnikiem i osobą trzecią / oraz **waluty** / pomiędzy wierzycielem i osobą trzecią /. Stosunek waluty istniejący w momencie zawarcia umowy na rzecz osoby trzeciej lub mający powstać z chwilą spełnienia świadczenia na rzecz osoby trzeciej przez dłużnika, wyjaśnia przyczynę, dla której doszło do zastrzeżenia świadczenia na rzecz osoby trzeciej w umowie podstawowej.

Analiza umowy inwestycyjnej zawartej w dniu 13 grudnia 2011 r. pomiędzy (...) w S. i M. H., zwłaszcza oświadczeń stron zawartych w jej § 1 i § 6, pozwala na przyjęcie, że zawiera ona wyraźne i jednoznaczne postanowienia spełniające przesłanki z art. 393 § 1 kc. Na mocy tej umowy (...) Sp. z o.o. zobowiązała się do dokonania wpłaty na rzecz salonu (...) Spółka z o.o. w B. zaliczki, a następnie reszty ceny pojazdu samochodowego (łącznie kwoty 358.900 zł) nabytego przez M. H. na podstawie umowy zawartej z salonem (...) zo.o. W wyniku realizacji tego porozumienia CIO w formie przelewu przekazała na rzecz salonu w dniu 22 grudnia 2011 r. zaliczkę w kwocie 36.000 zł, zaś w dniu 15 czerwca 2012 r. pozostała część ceny pojazdu tj. kwotę 322.892,25 zł i są to okoliczności niesporne. Zawarte porozumienie spełnia zatem wymogi umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej i to w jej postaci właściwej (osoba trzecia uzyskała samodzielne uprawnienie do żądania od przyrzekającego dłużnika, aby spełnił na jej rzecz przyrzeczone świadczenie - **art. 393 § 1 kc**). Interpretacja woli stron przedmiotowej umowy nie powinna co do tego budzić żadnych wątpliwości. Odrzucenie przez Sąd pierwszej instancji in concreto konstrukcji umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej nastąpiło zatem z obrazą prawa materialnego - art. 393 kc. Spełnienie przez dłużnika świadczenia skutkowało umorzeniem wierzytelności przysługującej osobie trzeciej i wygaśnięcie odpowiadającego jej długu.

Kolejną, wymagającą rozważenia, jest kwestia, czy spełnienie świadczenia pieniężnego jest czynnością prawną, jak utrzymuje strona powodowa, czy faktyczną, jak przyjmuje pozwany, a w ślad za nim Sąd Okręgowy. Wykładnia pojęcia „czynność prawna” użytego w art. 127 ust.1 prawa upadłościowego i naprawczego, stanowiącego podstawę prawną roszczenia dochodzonego przez powoda w sprawie niniejszej, ma istotne znaczenie dla jego skuteczności, przedmiotem dochodzenia bezskuteczności w ramach powołanego przepisu mogą być bowiem jedynie czynności prawne, a nie faktyczne. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia **7 kwietnia 2005 r. w sprawie II CK 592/04**. Wprawdzie w kwestii tej wypowiedział się na gruncie art. 54 § 1 prawa upadłościowego, który przewidywał sankcję bezskuteczności czynności prawnych dokonanych pod tytułem darmym, jednakże pogląd ten zachowuje swą aktualność w obecnym stanie prawnym tj. pod rządem przepisu art. 127 § 1 prawa upadłościowego i naprawczego. Na gruncie obu tych przepisów – konkluduje Sąd Najwyższy – nie ma podstaw, by ponad niebudzącą wątpliwość ich treść sięgać przy ich wykładni do reguły wnioskovania argumentum a fortiori. Pojęcia „czynności prawne” i „czynności faktyczne” nie dają się różnicować w kategoriach określanych terminem maior i minor. Z istoty czynności faktycznych / faktów/ wynika, że nie mogą być one uznane za bezskuteczne.

Podkreślenia wymaga, że zarówno w doktrynie, jak i w judykaturze prezentowane są rozbieżne stanowiska co do tego jakie znaczenie – czynności prawnej czy faktycznej – przypisać należy wykonaniu zobowiązania. W **wyroku z dnia 23 kwietnia 1976 r. w sprawie III CRN 46/76** Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wykonanie zobowiązania nie jest czynnością prawną. Jest to jednakże pogląd skrajny i nieakceptowany w najnowszej judykaturze tego Sądu.

Rozważając, czy spełnienie świadczenia pieniężnego jest czynnością prawną w rozumieniu art. 127 ust. 1 p.u.n. należy odwołać się do powszechnie przyjmowanej w literaturze i orzecznictwie definicji czynności prawnej. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu **wyroków z dnia 6 listopada 2009 r. w sprawie I CSK 154/09 i z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie II CSK 546/11**, pod pojęciem czynności prawnej rozumie się zdarzenie, w skład którego wchodzi

przynajmniej jedno oświadczenie woli zmierzające do ustanowienia, zmiany lub zniesienia stosunku prawnego, a więc świadome i celowe zachowanie określonej osoby zmierzające do osiągnięcia powyższych skutków cywilnoprawnych.

O spełnieniu świadczenia można mówić wtedy, gdy zostanie ono zaoferowane przez dłużnika i przyjęte przez wierzyciela niezależnie od formy w jakiej się odbywa. Wykonanie zobowiązania jest **czynnością prawną** o charakterze dwustronnym w tym znaczeniu, że dla jego skuteczności potrzebne są zgodne oświadczenia obu stron. Oświadczenia te mogą być wyrażone przez każde zachowanie się osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny (**art. 60 kc**). Wykonanie świadczenia pieniężnego jest czynnością prawną niezależnie od tego w jakiej formie następuje: przelewu na konto wierzyciela czy wręczenia określonej sumy pieniężnej, ze strony dłużnika ma ono na celu wykonanie zobowiązania i zwolnienie z długu, wierzyciel natomiast przyjmując świadczenie na zaspokojenie określonej wierzytelności powoduje, że wierzytelność gaśnie. (**por. uchwała SN z dnia 3 kwietnia 1992 r. I PZP 19/92, wyrok SN z dnia 5 czerwca 1997 r. II CKN 195/97, wyrok SN z dnia 9 listopada 2000 r. II CKN 340/00**).

Wprawdzie powyższe stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone zostało na gruncie przepisów kodeksu cywilnego, jednakże te same reguły interpretacyjne należy stosować odnośnie przepisów prawa upadłościowego i naprawczego, które jest częścią szeroko rozumianego systemu prawa cywilnego i powinny być interpretowane tak, by zważywszy na ich funkcję i cel, służyły ochronie masy upadłości i interesów wierzycieli przed skutkami czynności prawnych dłużnika polegających na obciążeniu jego majątku, który w nieodległym czasie stał się masą upadłości.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej przyjąć należy, że spełnienie przez (...) Sp. z o.o. świadczenia na rzecz (...) Sp. z o.o. poprzez zapłatę dochodzonej pozwem kwoty 322.892,25 zł, do czego CIO zobowiązała się na mocy umowy inwestycyjnej, traktować należy jako czynność prawną, wykonaniu tego świadczenia pieniężnego towarzyszyła bowiem zgodna wola stron tj. dłużnika sprowadzająca się do spełnienia zobowiązania i osoby trzeciej polegająca na przyjęciu zapłaty, przy czym wola ta wyrażona została per facta concludentia poprzez dokonanie przez dłużnika przelewu kwoty pieniężnej na konto osoby trzeciej i przyjęcie przez pozwanego świadczenia zaofiarowanego przez dłużnika. Dodać przy tym należy, że oba podmioty wiedziały w jakim celu i na zaspokojenie jakiego długu dokonana zostaje zapłata, co wyraźnie wynika z dokumentu przelewu (niekwestionowana przez strony kopia przelewu k. 63). Wobec tego twierdzenie pozwanego jakoby nieznaną była mu okoliczność kto dokonał zapłaty za samochód wydany kupującemu M. H. nie odpowiada prawdzie.

Bezspornym jest, że spełnienie przez CIO świadczenia nastąpiło bez jakiegokolwiek ekwiwalentu ze strony pozwanego na rzecz upadłego, a zatem było wobec niego czynnością prawną nieodpłatną, przy czym dokonana w ciągu roku od złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, zatem czynność ta objęta jest sankcją bezskuteczności ipso iure - **art. 127 ust. p.u.n.**. Zakresem tego przepisu objęte są czynności rozporządzające, przez które rozumie się przeniesienie, obciążenie, ograniczenie lub zniesienie prawa podmiotowego, a skutkiem ich jest wywołanie bezpośrednich i zarazem negatywnych zmian w majątkowych prawach podmiotowych upadłego. Celem tego przepisu jest ochrona masy upadłości i zarazem ochrona interesów wierzycieli przed negatywnymi skutkami czynności prawnych upadłego, które polegały na uszczupleniu jego majątku, a który mógł być przeznaczony na zaspokojenie wierzytelności przysługujących im względem upadłego. (...)działający w interesie wierzycieli miał więc potrzebę prawną wystąpienia w trybie art. 134 u.p.n. z powództwem o świadczenie wyrównujące uszczerbek w masie upadłości spowodowany bezskutecznością czynności upadłego w jego majątku.

Nie zasługuje na uwzględnienie obrona pozwanego polegająca na twierdzeniu, że uzyskane przez niego świadczenie miało charakter odpłatny, albowiem w wykonaniu łączącej go z M. H. umowy kupna-sprzedaży pojazdu wydał kupującemu samochód równowartości uzyskanego od upadłego świadczenia pieniężnego. Zarówno dłużnik w stosunku do osoby trzeciej, jak i osoba trzecia w stosunku do dłużnika nie mogą podnosić zarzutów ze stosunku waluty. Stosunek waluty łączący zastrzegającego wierzyciela z osobą trzecią jest stosunkiem zewnętrznym w odniesieniu do umowy na korzyść osoby trzeciej, nie ma wpływu na sytuację prawną dłużnika / **por. wyroki SN z 23.01.1970 r. III CRN 320/69 i z 17.06.1985 r. I CR 149/85** /. W przypadku zwrotu Syndykowi uiszczony przez upadłego kwoty pozwanemu przysługiwać będzie roszczenie regresowe w stosunku do nabywcy pojazdu M. H..

Dla skuteczności dochodzonego przez powoda w stosunku do osoby trzeciej roszczenia, którego podstawę stanowi art. 127 ust. 1 p.u.n. bez znaczenia pozostaje kwestia wysokości wynagrodzenia za korzystanie z pieniędzy wierzyciela ustalona z naruszeniem art. 359 § 2¹ i 2² kc, istotne znaczenie bowiem ma okoliczność, że świadczenie upadłego na rzecz osoby trzeciej miało nieodpłatny charakter i nastąpiło w ciągu roku od złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, co wyczerpuje dyspozycję powołanego przepisu.

Powyższe skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa.

Za oczywiste nieporozumienie traktować należy zarzut apelującego naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 328 § 1 kpc. Przepis ten określa termin w jakim powinno być sporządzone uzasadnienie orzeczenia, ewentualne uchybienie przez sąd temu terminowi nigdy nie wpływa na treść wydanego orzeczenia, jest bowiem czynnością dokonywaną już po wydaniu orzeczenia. Biorąc pod uwagę uzasadnienie tego zarzutu należy przyjąć, że autor apelacji niewątpliwie miał na myśli art. 328 § 2 kpc, choć i w tym zakresie zarzut ten jest niezasadny. Uzasadnienie skarżonego wyroku zawiera wszystkie elementy konstrukcyjne, ustala fakty, wyjaśnia podstawę prawną rozstrzygnięcia i przyczyny, dla których Sąd nie przyznał umowie cech umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej, a zapłacie przez CIO charakteru czynności prawnej i choć Sąd Apelacyjny - z przyczyn wskazanych wyżej - z tą argumentacją nie zgadza się, to jednak nie kwestionuje zawartości uzasadnienia. Wskazać należy, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc może odnieść skutek jedynie wtedy, gdy uzasadnienie orzeczenia zawiera takie braki, które uniemożliwiają jego kontrolę instancyjną, tymczasem zaskarżony wyrok poddaje się merytorycznej ocenie skutkującej jego zmianą poprzez uwzględnienie powództwa.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny w trybie **art. 386 § 1 kpc** orzekł jak w sentencji.

Zmiana wyroku w zakresie roszczenia głównego skutkowałą również zmianą w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu za pierwszą instancję / **art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 kpc** / poprzez obciążenie nimi pozwanego / wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie wynikającej z § 6 pkt 7 rozp. MS w sprawie opłat za czynności adwokackie.../.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd rozstrzygnął w trybie **art. 108 § 1 kpc w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2** rozp. MS w sprawie opłat za czynności adwokackie...

Jednocześnie Sąd w trybie **art. 113 ust. 1 uksc** obciążył pozwanego opłatą od pozwu i apelacji, od której Syndyk zwolniony jest z mocy ustawy / **art. 132 ust. 2 p.u.n.** /.

Na marginesie podnieść należy, że podstawy prawnej dochodzonej przez powoda upatrywać można również w przepisie art. 410 kc, wskazać bowiem należy, że zawarcie przez CIO umowy inwestycyjnej na warunkach w niej wskazanych było niczym innym jak czynnością bankową w rozumieniu art. 5 Ustawy prawo bankowe prowadzoną bez zezwolenia, zatem nieważną w świetle art. 171 tej ustawy, co czyniło samą umowę nieważną z mocy prawa / art. 58 § 1 kc /. Nieważność umowy inwestycyjnej skutkowałą jednocześnie nieważnością zastrzeżenia umownego o świadczenie na rzecz osoby trzeciej, który to zarzut wynikający ze stosunku pokrycia powód miał prawo podnosić na podstawie art. 393 § 3 kc i domagać się zwrotu spełnionego na rzecz osoby trzeciej świadczenia pieniężnego jako nienależnego, bo spełnionego na podstawie nieważnej umowy.